

Cikzore

Glasiło Crvene inicijative Kragujevac

Broj 21

#RioTinto

NAPOLJE

www.crvena.org

www.crvena.org

ZA JAKO I SVIMA DOSTUPNO DRUŠTVENO ZDRAVSTVO

Pobuna medicinskog osoblja u Srbiji koja je pokrenuta pod parolom „Ujedinjeni protiv kovida“ izazvala je očekivanu nelagodnost u vrhovima vlasti koja je odgovorila pretnjama, pritiscima i lažima. Posle tvrdnje članice kriznog štaba da su se javili lekari koji tvrde da su izmanipulisani, od početnih 350 lekara, došlo se do 2000 potpisa medicinara koji su neposredno uključeni u sistem lečenja kovida.

Pobunjenim medicinskim radnicama i radnicima podršku su pružili članovi i članice više profesionalnih udruženja, ali i obični građani koji su organizovali peticiju kojom se podržavaju zahtevi za smenu Kriznog štaba i utvrđivanje odgovornosti za aktuelno katastrofalno stanje u zdravstvenom sektoru na koje politički interesi i odnos snaga imaju veliki uticaj.

Po našem mišljenju, dobro je da glasovi koji traže prestanak uništavanja javnog zdravstva dolaze iz redova zaposlenih u tom sektoru, kao i da ti zahtevi nailaze na razumevanje i podršku u široj zajednici.

Javno zdravstvo je dobro i potreba čitavog društva, a aktuelna pandemija je potvrdila da tržišni princip u ovoj oblasti nije u stanju da se izbori ni sa mnogo manjim izazovima od ovog. Zato pozdravljamo pobunu medicinara i podršku na koju je ona naišla.

Što se nas tiče, mi ćemo se i dalje zalagati za besplatno i svima dostupno zdravstvo, za koje znamo da u okvirima kapitalističkog sistema nije moguće. Dakle, za takav zdravstveni sistem potreban je revolucionarni preobražaj čitavog društva, a jedan od osnovnih preduslova za to jeste jačanje klasnih i revolucionarnih snaga, a u okviru njih i lekara, tehničara i drugog medicinskog osoblja koje je svesno društvene uloge medicine.

Dekolonizacija lekova i svetskog zdravlja

Povodom krize izazvane pandemijom Covid19, dr Tomam Aludat, viši savetnik za strategiju kampanje za pristup medicinskoj zaštiti organizacije Lekari bez granica, tokom novembra meseca 2020. objavio je jedan kritički osvrt u okviru rada „Dekolonizacija lekova i svetskog zdravlja”: Potrebne su nam iskrene i dugotrajne reforme koje stavljaju pacijenta na glavno mesto“ na rad svoje organizacije i globalnog sistema neokolonijalne nepravde. Zbog značajnog insajderskog kritičkog pogleda na problem zdravstvene zaštite, prenosimo delove ovog teksta:

“Danas, globalni zdravstveni sistem, uključujući pokret za otvaranje pristupa lekovima – što je i naš fokus u Kampanji - još uvek nosi ostatke rasističke i kolonijalne prošlosti, dok mi odbijamo pokušaje da je se oslobodimo, ona ostaje u mnogim detaljima na kojima je sistem zasnovan, održavan i kako sada funkcioniše.

Razlika između onih koji imaju moć i onih koji je nemaju, kada govoimo o određivanju svetske zdravstvene politike, ne propušta nijednu priliku da me pogodi dok gledam Ženevsko jezero u blizini naših kancelarija. Prolazeći pored UN, SZO, Gavi, Globalnog fonda, UNICEF-a i drugih kroz čije prozore možete videti sastanke na kojima se odlučuje o životu i smrti miliona ljudi preko pola sveta. Ljudi u tim kancelarijama, zajedno sa velikim fondacijama, vladinim zdravstvenim donacijama i drugima u okviru svetske zdravstvene oligarhije imaju mnogo moći, a malo odgovornosti.

Odavno je poznato da je kolonijalizam dramatično promenio svoje lice poslednjih decenija. Današnji neokolonijalizam ne sprovode vojnici sa puškama i bajonetima, već ljudi u skupim odelima koji imaju svoju zaleđinu, veze i moć da donose odluke o sudbini drugih.

Prečesto čak i sa najboljim namerama, pružaoci zdravstvene nege/pomoći mogu nevoljno biti uvučeni u tu vrstu kolonijalnog ponašanja. Tanka je linija između bivanja braniocem ljudskog prava na zdravlje i bivanja kolonijalnog instrumenta koji baca mrvice sa stola kako bi sledbenici ostali tihi dok se nastavlja eksploatacija.

Neokolonijalistički stavovi u medicinskim i humanitarnim organizacijama su primenjeni na mnogo načina: strateške odluke se donose isključivo na vrhu hijerarhija u centrima moći, najčešće u okviru uskog kruga ljudi; oni koji donose najznačajnije odluke su mnogo više privilegovani, a u mnogo manjem riziku nego oni kojih se te odluke tiču; „saveti“ i „propagiranje“ se dešavaju u okviru zatvorene i ekskluzivne grupe ljudi koja se ne odvaja niti ima volju da ode daleko od tih konvencija.

To nije zdravo stanje stvari.

U svakom slučaju, zahtevanje i sprovođenje sveukupne promene ovog sistema rizikuju povređivanje upravo onih ljudi kojima mi iz Lekara bez granica služimo i čiji životi i zdravlje zavise od doduše nesavršenog načina po kom se stvari rade sada.

U drugu ruku, insistiranje na malim promenama može biti još gore. One će uraditi malo više od nošenja sa simptomima, a ne uzrocima nepravde i produbiće komplikovanost svetskog zdravlja u neprekidnom i represivnom nepromenljivom stanju. One neće umanjiti nejednakost moći donošenja odluke ko živi, a ko umire.

Stoga ja predlažem alternativni pristup, „nereformističku“ reformu zasnovanu na konceptima prvenstveno utemeljenim od strane filozofa i sociologa iz prošlog veka povezanih sa radničkim pokretima. Ova vrsta reforme teži fundamentalnoj promeni čiji je cilj da ljudske potrebe budu glavna svrha, a ne očuvanje sistema moći.“

„U svakom slučaju, mi u Lekarima bez granica isto tako moramo da dublje pogledamo u sebe. Pre nego pobesnimo na mehanizam, moramo se pogledati u ogledalo i odlučiti da se otarasimo naših ostataka kolonijalne prošlosti. Moramo da budemo iskreni u

svojim ciljevima, da postanemo dekolonizovani i da budemo dekolonizujuća ideja i organizacija koja crpi svoju legitimnost iz angažovanja i moći primalaca pomoći naših usluga umesto samo onih koji su na vrhu hijerarhije.

Biti svetski zdravstveni radnik, bilo kao organizacija ili individua, treba da postane radikalni čin pobune protiv sistema moći“, zaključio je doktor Tamam Aludat.

Čitav tekst možete pročitati na:

<https://msf-access.medium.com/decolonising-medicines-and-global-health-we-need-genuine-and-lasting-reforms-that-put-patients-in-9786dea3c956>

Paketi pomoći državi – poskupljenje struje

Usled ekonomske krize dodatno pojačane COVID-19 pandemijom, država Srbija usvojila je u prethodnim mesecima socijalne pakete pomoći poslodavcima koji se odnose na izdvajanje minimalca ili dela minimalca za zaposlene. Određeni broj preduzeća je za vreme “vanrednog stanja” zaista bio sprečen u obavljanju svoje delatnosti ili su poslove obavljali uz određene poteškoće s obzirom na ograničenje kretanja i kraćeg radnog dana kao posledice policijskog časa, dok je drugi deo firmi za vreme vanrednog stanja gotovo doživeo procvat, jer su za celokupan period trajanja predizborne kampanje u kojoj se vlast tako vešto i herojski hvatala u koštac sa “nevidljivim neprijateljem”, svoje poslovanje orijentisalo u pravcu povećanja profita tako što je između ostalog određen broj radnika bio primoran da pokriva produženu prvu smenu uz pojačani obim posla (npr. u proizvodnim i trgovinskim delatnostima).

Postoje izuzeci među poslodavcima, ali takvi poslodavci pripadaju krugu malih i mikro preduzeća koji su pomoć države prosleđivali svojim zaposlenima preko osnovne zarade. Primeri ovog tipa mogu se nabrojati na prstima jedne ruke i takvi poslodavci pripadaju jednom širokom opozicionom krugu koji su u tome videli jedan od načina za izražavanje revolta protiv vlasti od koje kako sami kažu – ne žele ništa. Govoreći o paketima državne pomoći ne treba zaboraviti ni čuvenih 100 evra kojima je ministar finansija mahao bacajući radnom narodu prašinu u oči.

Pošto su budžetska sredstva pod opterećenjem, iako su se predstavnici vlasti na sva usta hvalisali kako para ima i ima, i još će imati i imati u tako svetloj i blistavoj budućnosti pred njima, sada je neophodno, na teret građana naravno, nadoknaditi prethodne odlive i u duhu predsednikovog politikanstva – zaokružiti finansijsku konstrukciju.

Nedavno se u javnosti pojavila vest o poskupljenju struje koje se priprema za 1. septembar u visini od 7,7 do 7,9 odsto, odnosno u proseku 220 din po domaćinstvu. Navodno je poskupljenje struje inicirano od strane MMF-a jer su rezultati analize pokazali da je proizvodna cena struje u Srbiji “niža” od one po kojoj Elektroprivreda Srbije potrošačima prodaje električnu energiju. Da li je ovo novinarski lapsus ili stvarni rezultat analize predočene MMF-u za koju se Ministarstvo rudarstva i energetike izjasnilo da je nema i da je nisu radili ne možemo sa sigurnošću da tvrdimo.

Stručna javnost u Srbiji je negirala tvrdnje da EPS prodaje struju po ceni nižoj od proizvodne. Sledeći logiku zdravog razuma, a i logiku kapitalističkog sistema, složićemo se da se u praksi tako nešto i ne dešava, osim ako nije u pitanju roba kao teret tj. roba koja ne može da se proda, što svakako nije slučaj sa električnom energijom koja kao takva spada u javna dobra.

Takođe su i pojedini ekonomski analitičari reagovali i istakli da su tvrdnje da EPS prodaje struju po ceni nižoj od proizvodne apsolutno netačne i nelogične. Podaci govore da je dovoljno da cena struje bude 4 evrocenata po kilovat-satu da bi se prodajom ostvarivao profit. EPS takođe ima 50% povoljniju cenu kada je reč o proizvodnji struje i nema nikakav problem da od prodaje ostvari profit. Ukoliko je tačno da se ostvaruju gubici, to je samo zbog neadekvatnog upravljanja i zbog nesposobnosti da se otklone nepravilnosti u sistemu – svedoče stručnjaci iz oblasti energetike. Dalje beležimo da se nije desio skok evra niti poskupljenje uglja, dakle nema ni jednog jedinog razloga za najavljeno poskupljenje, pogotovu ne u trenutku bujajuće ekonomske krize sa kojom se radni narod u Srbiji suočava.

Bez obzira na sve, u dnevnoj štampi i uopšte u državnoj medijskoj mašineriji sreću se sve moguće propagandne gluposti i dezinformacije, jer je očito da pakete državne pomoći na kraju mora da plati radni narod od svog minimalca, na uštrb svoje sve tanje i praznije “potrošačke korpe”.

Rio Tinto napolje!

Vlada Republike Srbije potpisala je Memorandum o projektu Jadar sa zloglasnom kompanijom Rio Tinto. Memorandum je naišao na osudu građana Loznice i okoline koji će biti ugroženi eksploatacijom rude na način po kome je ta kompanija širom sveta poznata – ostavljajući pustoš za sobom.

Preko medija vladajuće klase i oligarhije predstavnici kompanije su „obećali“ da neće ugrožavati životnu sredinu, ali su isto tako, kada su uništili neprocenjivo aboridžinsko kulturno nasleđe, preko medija su samo uputili izvinjenje.

Rio Tinto tako, zbog servilnog odnosa lokalnih vlasti prema krupnom kapitalu, dolazi kao „investitor“ da koristi poreske olakšice, subvencije i jeftinu radnu snagu poput ostalih multinacionalnih kompanija, da bi rezultat bio, pored uobičajene ekonomske eksploatacije i političkog uticaja – potpuno uništenje i zagađenje životne sredine.

Nama se neće izvinjavati, jer su stanovnici ugroženog područja počeli borbu u kojoj ih već podržava čitava Srbija.

Za ukidanje privilegija eksploatatorima!
Rio Tinto napolje!

Trampova klopka za lakoverne plemenske vođe

Sporazumi koje su delegacije Srbije i Kosova potpisivali u Vašingtonu sa Donaldom Trampom danima zabavljaju svetsku političku javnost. Na neki način, ovaj događaj predstavlja jedan od živopisnijih primera funkcionisanja politike u vreme dekadencije SAD kao vodeće imperijalne sile.

Srpska i kosovska delegacija otišle su sa svojim uobičajenim očekivanjima i najavama, sa svojim uobičajenim metodama međusobnog nadmudrivanja koje sprovode pred sve bezubijom evropskom birokracijom, a na samom licu mesta su shvatili da su ušli u vrtlog Trampove predsedničke kampanje i međuimperijalnog repositioniranja između SAD i njenih imperijalnih konkurenata ili meta.

Naknadni pokušaji da baš svako od učesnika da svoj potpis i svoje učešće prikažu kao nekakvu veliku pobedu izazvali su razumljiv podsmeš širom sveta. Američka strana, dakle lično tviter-Tramp, ali i njegovi službenici, proglasili su višestruki uspeh – pre svega da svet postane prosperitetnije i mirnije mesto, a onda i da se unapredi ekonomija. To je rezultat nasumičnog guranja u tekst sporazuma stvari kao što su seljenje ambasada Srbije i Kosova u Jerusolim, čuvene 5G mreže, vakcine protiv kovid-19, prava LGBTQ osoba u preostalim 69 država, a uz to i određeni broj tačaka koje se zasnivaju na stvarima o kojima se već razgovaralo između predstavnika delegacija koje se međusobno formalno ne priznaju.

Ubrzo je postalo jasno da ni sami učesnici nisu bili svesni toga šta ih čeka u Vašingtonu, a ni kakav je tačan efekat potpisanih papira. Sa druge strane, u prethodnih nekoliko decenija, naučili smo da političari, kako sa takozvanih ovih prostora, tako i iz Istočne Evrope generalno, svaku, pa i najbeznačajniju audijenciju u Beloj kući smatraju vrhuncima svojih karijera.

Konfuzija sa papirima koji su potpisani promenila je prvobitni plan Vučićeve delegacije da se hvališe navodnom pobedom zbog skidanja tzv. tačke 10 sa dnevnog reda, a koja je podrazumevala da se potpisnice obavezuju na međusobno priznanje. Prvobitni pokušaj da se taj čin prikaže kao velika diplomatska pobeda prosto je potonuo pred činjenicom da je učešćem u ovom cirkusu Srbija pokvarila u većoj ili manjoj meri odnose sa sva tri preostala „stuba“ svoje spoljne politike – Rusijom, Kinom, ali i EU. Ova poslednja, iako je tradicionalna saveznica SAD, ipak ima drugačije interese na Bliskom istoku, pogotovo u strateškoj perspektivi. Povrh toga, ova Trampova klopka za lakoverne plemenske vođe direktno potkopava poziciju i autoritet EU struktura u ovom procesu.

Što se tiče efekata samog sporazuma, biće to još jedan u nizu medijsko-propagandnih događaja posle kojih se neće dogoditi ništa. Jer, nikome od učesnika u ovim razgovorima nije stalo da do rešenja dođe; ni imperijalnim službenicima koji nacionalističke suko-

be podstiču i koriste, ni samim političarima kojima je cilj da imaju što oštriju politiku i retoriku prema svojim susedima i ljudima sa kojima vekovima dele isti životni prostor.

Zapravo, kao što smo to mnogo puta rekli do sada, problem može biti rešen samo prevazilaženjem dosadašnjih besmislenih nacionalnih sukoba i objedinjavanja borbi protiv zajedničkog neprijatelja čitavog čovečanstva – imperijalizma.

Interes imperijalizma je podjarmljivanje i eksploatacija. Interesi balkanskih naroda su mir, saradnja i napredak. Trenutne političke i medijske elite svih balkanskih zemalja zagovaraju sukobe sa susedima, a ulizištvo i slaganje sa imperijalizmom. Dakle, prvi korak jeste rušenje takvih politika i takvih političara.

Balkan balkanskim narodima!

Za mir i zajedništvo!

Protiv kapitalizma!

Živeo socijalizam!

Odgovor na fašističko nasilje u Beogradu

Posle najave parapolicijskih desničarskih takozvanih Narodnih patrila da će izvesti novu antiizbegličku akciju terora, grupa antifašističkih i antinacionalističkih organizacija i pojedinaca je odgovorila akcijom Čaj solidarnosti.

Desničare su predvodili bivši poslanik Nogo i bivši kaluđer Antonije, nove zvezde srpske klero-fašističke scene, a obezbeđivala ih je žandarmerija koja je bila prisutna u velikom broju.

Pozdravljamo otpor koji su pokazali antifašisti danas u Beogradu. Grupe batinaša i fašista koje pokušavaju da sprovedu svoje

prljave ciljeve treba zaustavljati kada i kako je to moguće. Takođe, pozdravljamo činjenicu da je na licu mesta više građana došlo da izrazi solidarnost sa izbeglicama i suprotstavi se mržnji, nego što ima onih koji, uprkos podršci iz političkog vrha i medija, smeju da demonstriraju svoj nacizam.

Protiv antiizbegličke politike balkanskih državnica i njihovih batinaških razbojnika!

Živela solidarnost i internacionalizam!

21. oktobar

Dana 21. oktobra 1944. godine jedinice NOV i Crvene armije oslobodile su Kragujevac od jedinica nacističke Nemačke i njihovih domaćih pomagača.

Istog dana, samo tri godine ranije počinjen je najveći zločin nad civilnim stanovništvom koji se dogodio u istom danu. Ustanički i radnički Kragujevac bio je na meti sve vreme okupacije, u njemu i oko njega stradale su još hiljade od okupatorskih i kvislinških jedinica.

Slava herojima oslobođenja i slava žrtvama nacističkog i nacionalističkog terora

Na slici:

Borci Narodnooslobodilačke vojske i Crvene armije u toku borbi za Kragujevac, kod Rače Kragujevačke oktobar 1944. Godine

Marš tišine u Urugvaju nakon četvrt veka prvi put virtuelno

Prvi put nakon 25 godina tradicionalni Marš tišine protiv političkih otmica u Urugvaju održan je putem društvenih mreža i medija. Protest pod sloganom Oni su sećanje. Oni su prisutni. Gde su? (Son memoria. Son Presente. ¿Dónde están?), ove godine preselio se na društvene mreže i druge medije da bi se izbeglo širenje virusa COVID-19.

Preko društvenih mreža i medija objavljen je video sa fotografijama i imenima nestalih. Organizatori su takođe zatražili od građana da uzvikuju „prisutan“ (Presente) iz svojih domova nakon čitanja imena. Neki od demonstranata su takođe odlučili da na svojim terasama ili zidovima društvenih mreža istaknu parole tj. objave Gde su oni? (¿Dónde están?). U blizini Fakulteta humanističkih nauka postavljene su prazne klupe sa fotografijama i imenima studenata koji su pretrpeli represiju, pritvor, mučenje i ubistva. Njihov slogan je bili: Istina i pravda. Kraj nekažnjavanja. (Verdad y justicia. Basta de impunidad.)

Marš tišine održava se u Urugvaju svakog 20. maja u poslednjih 25 godina bez prekida. Datum se odnosi na 20. maj 1976. godine, kada su urugvajski zakonodavci Selmar Mikelini i Ektor Gutjeres Ruis i aktivisti nacionalno-oslobodilačkog pokreta-Tupamarosi Rosario Baredo i Vilijam Vajtlov ubijeni u Buenos Ajresu, a osim njih nestao je i doktor Manuel Liberof.

Organizacije za ljudska prava procenjuju da je skoro 200 Urugvajca nestalo za vreme vojne diktature u Urugvaju, koja je trajala 12 godina, u jeku tzv. operacije Kondor. Prema

dosadašnjim istragama većina nestalih su završili u Argentini.

Operacija ili Plan Kondor bile su koordinisane akcije uzajamne podrške čelnika vojnih i diktatorskih režima zemalja kao što su Čile, Argentina, Brazil, Paragvaj, Urugvaj i Bolivija sa Sjedinjenim Američkim Državama. Ovim diktaturama se pripisuje veliki broj prisilnih nestanaka i drugih zločina.

U svom članku Polifonija tišine prof. Luis Bravo opisuje četvrt veka marširanja u tišini kao dramski zaplet u kom su žrtve organizovane represije (državne i paradržavne) bile učutkane a njihove lične istorije zaustavljene. U distopijskoj 2020. god. prisustvo nije bilo moguće, ali tišina je dala nove glasove licima muškaraca i žena postavljenim na Trgu slobode, u središtu praznog grada. U drugoj dimenziji, na hiljade ekrana je prikazivalo njihova lica i poglede uz kratke biografije i lične pripovesti koje su po prvi put izašle na svetlo dana. Isti autor dodaje da je kolektivno sećanje jedan korpus u stalnom pokretu koji se iznova aktivira svakog 20. maja. U ovoj reci ljudi preplavljenoj tišinom poezija daje i uzima svoje, tka zamišljeno uprkos zvaničnim istorijama i ne zaboravlja varvarstvo koje je narod istrpeo.

Nikada i neće.

Da se odgovorni za zločine izvedu pred lice pravde!

Solidarno sa porodicama žrtava diktature u Urugvaju i Latinskoj Americi!

PROTESTI U POLJSKOJ

„Trenutna zbivanja u Poljskoj, najveći protesti od uvođenja višestranačkog sistema pre 30 godina, rezultat su delovanja vladajuće partije čija je vladavina započela 2015. godina. Te godine partija Prava i Pravde (Prawo i Sprawiedliwość – PiS), desničarska i blisko povezana sa katoličkom crkvom, došla je na vlast i već sledeće godine izmenom zakona vratila je stari zakon po kome žene mogu biti osuđene na zatvorske kazne zbog traženja abortusa, kao i lekari koji izvode te procedure. Taj zakon je rezultirao masovnim protestima pod nazivom „Crni protesti“ čiji su simbol postali crni kišobrani. Zakon je potom povučen, ali je stranka Prava i Pravde otpočela smenjivanje sudija Ustavnog suda svojim pristalicama što je dovelo u opasnost čitavu nezavisnost sudstva od izvršne vlasti. Ono što je bitno jeste uključenost predsednika Ustavnog suda koji ima vlast da bira koje sudije će saslušati i samim tim odlučivati o slučajevima. Na kraju, Poljska je ostavljena sa „nezavisnim“ Ustavnim Sudom u kom je 14 od 15 sudija ili nezakonito izabrano ili su i sami političari, lojalni vladajućoj partiji.

Ovaj sud nikada nije presudio protiv stranke Prava i Pravde. Imajući to u vidu, pojavio se nov slučaj kojim se zabranjuje jedan od tri uslova kada je abortus bio legalan i to je abortus u slučaju fetalne abnormalnosti. Oštećenja fetusa su bili razlog u 98% slučajeva legalnog abortusa i zabrana istog znači gotovo potpunu nemogućost abortusa u Poljskoj. Potom je slučaj došao do parlamenta i Ustavni sud je obezbedio 1000 potpisa podrške za sebe. Ti potpisi su pri-

kupljeni ispred crkava u Poljskoj nakon misa i sveštenika koji su pozivali vernike da potpišu. Dana 22. oktobra 2020. godine Ustavni sud je odlučio da je 98% svih abortusa u Poljskoj nelegalno prema delu ustava koji govori o zaštiti života. Poljsko zakonodavstvo ne identifikuje fetus kao život, kao građanina. Ali crkva prepoznaje. Poljska je zvanično sekularna država, a ipak crkva dikтира zakon.

Ova krajnja nepravda je razbesnela stotine hiljada ljudi koji su izašli na ulice pokazali vlastima da se neće tako lako odreći svojih prava. Treba istaći da ovaj zakon ne pogađa samo žene već i druge osetljive grupe poput seksualnih manjina. Mnogi protesti su već održani i mnogi će tek biti održani, kako organizovani tako i spontani. Većinu na protestima čine mlade žene koje se bore za svoja prava, ali uz podršku muškaraca i mnogih drugih.

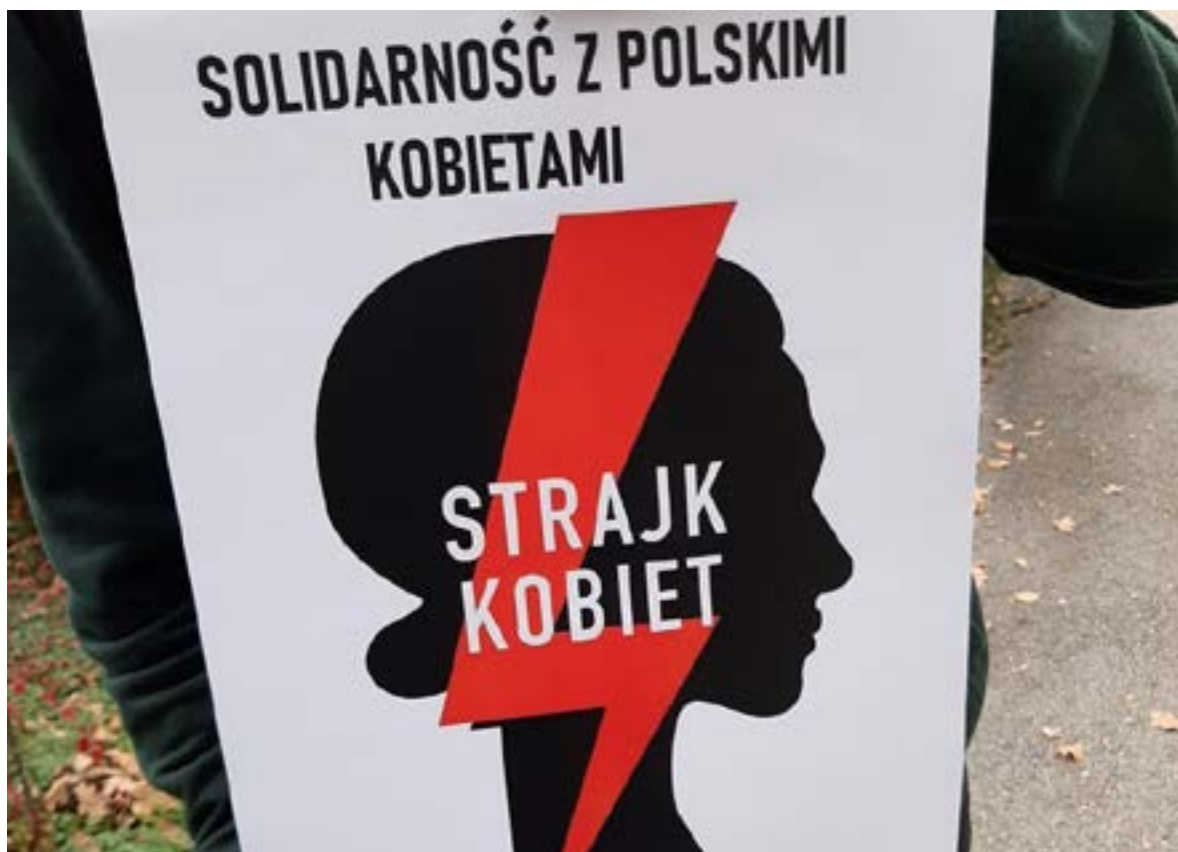
Ovo nisu protesti samo protiv zabrane abortusa, već protiv celokupne neprihvatljive politike vlasti prema LGBT+ zajednici, sudovima, ženama i mnogim drugim pitanjima. Ovo su protesti protiv oduzimanja naše slobode. Neki su bili mirni, neki su rezultirali hapšenjima i prebijanjima. Agresivnost policije i nacionalista, koji često napadju proteste, je nečuvena. Glavni narativ u velikim medijima je da nema nikog na protestima, ali istovremeno da protesti predstavljaju izvor zaraze korona virusom. Takođe je bilo rečeno da su demonstrantni „male vulgarne kurve“ koje žele da ubijaju bebe. Najveća pretnja je što oni nisu završili. Oso-

ba koja je odgovorna za podnošenje predloga ovog zakona- Kaja Godek, je već najavila da je njen cilj zabrana abortusa i u slučaju silovanja.

Protesti postaju opasniji, a učesnici oprezniji. Bez obzira na razlog protesta, solidarnost među demonstrantima je predivna. Ljudi nose boce fiziološkog rastvora kako bi pomogli drugovima i drugaricama i drugim učesnicima protesta koje pogodi policijski suzavac. Ponekad policija odluči da hapsi nasumično i u toj situaciji ljudi koji žive u obližnjim zgradama pružaju utočište ugroženima.

Policija ne poštuje ljudska prava, na primer prilikom jednog hapšenja su devojci slomili ruku i potom odbili da pozovu medicinsku pomoć. Poljaci i Poljakinje su nesalomivog duha i protesti ne jenjavaju. Ljudi postaju sve bešnji i sve kreativniji u parolama, počev od klasične ***** ***, što je opšte poznat simbol u kome svaka zvezdica predstavlja jed-

no slovo i čije je značenje JEBAĆ PIS (Jebi se PiS), pa sve do “GIRLS JUST WANNA HAVE FUNdamental human rights” (Devojke samo žele da imaju osnovna ljudska prava), “Where was Gondor when PiS took away women’s rights in Poland?” (Gde je bio Gondor kad je PiS oduzeo prava ženama u Poljskoj) I “PiS is worse than warm vodka without the chaser ” (PiS je gori od vruće votke bez gašenja). Mikolaj Kjemblowski je fotograf koji prisustvuje svim protestima u Varšavi I ostaje do samog kraja kako bi ljudima preneo istinitu sliku o zbivanjima, često dovodeći sebe u opasnost. Slike Poljaka koji “salutira” maršu povodom Dana nezavisnosti, policajac koji hapsi bicikl, uništava mali tobogan za decu i u civilu tuče protestante. Sve ove slike možete videti na njegovoj stranici Fotografia Mikołaj Kiembłowski“. Tekst je pisala drugarica iz Poljske koja učesnica protesta.

SAOPŠTENJE NOVOG LEVOG POKRETA (NAR) POVODOM POLICIJSKOG NASILJA NA UNIVERZITETU

Sred širenja pandemije, jedini odgovor vlasti na zdravstvene i društvene probleme je represivno, provokativno napadanje na prava naroda i omladine. Bez mera za podršku javnim i društvenim potrebama, za razliku od smanjivanja poreza i poklona za krupni kapital, smanjivanje plata i direktno napadanje mladih ljudi. Micotakis je objavio formiranje specijalne jedinice Univerzitetske policije jačine 1500 ljudi, dok se za to vreme obrazovni sistem urušava i stotine studenata je izgubilo prave na studije.

Policija je upala na istorijsko mesto, Politehnički fakultet u petak, 13. novembra. Policajci su napali kroz isti ulaz gde je vojni tenk napadao 17. novembra 1973. tokom studentske pobune protiv vojne hunte u Grčkoj. Istovremeno, odvijala se operacija u kampusu Nove politehnike, gde je u okviru policijske operacije evakuisana oblast Rektorata koji je bio zauzet od studenata.

Policijski upadi u Atini samo nekoliko dana pre istorijskog datuma pokazuju strah vlasti pred rastućim raspoloženjem nezadovoljstva i ogorčenja koji imaju potencijal da se izliju na demonstracijama 17. novembra. Policijska blokada istorijskog mesta ima za cilj samo da zastrašuje ljude i doprinosi proklamovanom cilju vlasti da onemogući održavanje marša 17. novembra.

NAR i Komunistička-oslobodilačka omladina zahtevaju povlačenje policije sa Politehnike i oslobađanje onih koje su odveli bez procesuiranja zbog ukazivanja na policijsku represiju.

Vlast se drznula da naredi represivnim snagama da napadnu na Politehniku samo nekoliko dana pre obeležavanja godišnjice pobune. To su dani kada narod i omladina koji se bore protiv neprihvatljivih mera koje su navodno uvedene u ime njihovog zdravlja, zbog čega je vlast pokazala svoj strah pred pojavom organizovanog narodnog odgovora uvodeći nas u novi krug terora i represije. Nema granice koja nije pređena.

Današnji događaji su kulminacija brutalne, neizazvane represije koja je započela s pandemijom: od napada na trgovima, suzbijanja antifašističkih i akcija solidarnosti u kvartovima, do napada na kancelarije levičarskih partija i društvenih centara; reč je očito o provocirajućem delovanju policije koja radi pod političkom komandom ove vlade, a što podseća na najtamnije strane grčke istorije.

Nek odjekne glas žena!

U okviru međunarodne akcije “Nek odjekne glas žena” održane 25. novembra čitane su pesme Asate Šakur, Fatme Savc, sestre Huane Ines od Krsta, , Odri Lord i Dragane Mladenović.

Dana 25. novembra se obeležava Međunarodi dan borbe protiv nasilja nad ženama i mi smo ga ove godine obeležili solidarno sa drugaricama u Turskoj.

Drugarice iz Turske u okviru akcije Neka odjekne ženski glas pozivaju na solidarnost i podizanje svesti o problemu nasilja nad ženama širom sveta, kako u Turskoj, tako i kod nas. Situacija u Turskoj pospešena pandemijom COVID-a i mnogim ratovima u koje je ova zemlja umešana čini položaj žena još težim.

Bitno je reći da problem nasilja nad ženama nije izolovana pojava jednog društva već sveprisutni problem na koji nacionalne, patrijarhalne države nemaju pravi odgovor. U nekim državama, poput Turske, neretki su slučajevi da se počinio zločina šetaju slobodno, dok na svakih par dana osviću crno-bele fotografije slike žena u novinama. Na tim crno-belim fotografijama se nalaze žrtve femicida. Žrtve zločina čiji su izvršioци i dalje na slobodi.

Femicid predstavlja ubistvo žene zato što je žena. Broj femicida u čitavom svetu raste. Pandemija sa svojim karantinima i zatvaranjima nasilje nad ženama i broj femicida podiže van očiju javnosti. U Turskoj, u Srbiji kao i u većini drugih zemalja registri o stopama fem-

icida se vode na osnovu žurnalistike. Turska u samoj tekućoj godini uveliko premašuje 200 femicida. Osuđenih nema ni približno toliko. Suprotno tome, Turska država pokušava da iz svojih zakonskih okvira povuče Istanbulsku konvenciju. Istanbulska konvencija predstavlja međunarodni pravni akt koji se odnosi prvenstveno na zaštitu i poboljšanje položaja žena žrtvi nasilja i dece koja bivaju izložena nekom vidu porodičnog nasilja. Povlačenjem iz ove konvencije, Turska država otvara prostor za sve dublje ukorenjivanje patrijarhalnih odnosa u fašističkoj mašineriji i potpunog skrajnjavanja prava. Drugarice u Turskoj već mesecima pokušavaju da stave do zanja državi svoj stav po pitanju Istanbulske konvencije i pogubnost povlačenja iz iste i pri svakom protestu, svakom okupljanju bivaju hapšene i privođene. Ali borba traje. Naše drugarice ne odustaju od borbe za svoja prava i mi ih podržavamo da istraju u tome. I sama naša država je potpisnica Istanbulske konvencije, ali većina stvari još uvek nije izašla iz teorijskih okvira. Tako da podižemo glas za sve žene širom sveta!

#KadinlarinSesiYankilansin

#MayTheVoicesOfWomenResonate

Tvrdnja

Ja verujem u življenje.
verujem u spektakar
Beta dana i Gama ljudi.
Verujem u sjaj sunca.
U vetrenjače i vodopade,
tricikle i stolice za ljuljanje.
I ja verujem da seme izrasta u klice.
A klice izrastaju u drveće.
Ja verujem u magiju ruku.
I mudrost očiju.
Ja verujem u kišu i suze.
I u krv beskonačnosti.

Ja verujem u život.
I ja sam videla paradu smrti
Kako maršira kroz torzo zemlje,
dok vaja tela od blata u svoj put.
Videla sam uništenje svetla dana,
i videla krvožedne crve
kojima se mole i kliću.

Videla sam kako dobar postaje slep
i slep postaje vezan
u jednoj laganoj lekciji.
Hodala sam po izlomljenom staklu.
Jela sam vrane i pogan hleb
i disala smrad nehaja.

Mene su zaključali bezumnici.
Okovali mrzitelji.
Zagušili pohlepni.
I ako išta znam
Znam da je zid samo zid
I ništa više.
Može se srušiti.

Ja verujem u življenje.
Ja verujem u rođenje.
Ja verujem u znoj ljubavi
i vatru istine.

I ja verujem da izgubljeni brod,
kojim upravljaju umorni, klonuli mor-
nari,
još uvek može biti odveden kući
u luku.

Asata Šakur

Crvena inicijativa Kragujevac

CiK je grupa koja ima za cilj da kroz političku i kulturnu borbu da svoj doprinos svrgavanju kapitalističkog društvenog sistema i uspostavljanju pravednijeg društva. CiK je internacionalistička, ateistička, klasna organizacija koja se u svom svakodnevnom radu bori protiv širenja verske, rase i međunacionalne mržnje, patrijarhata, sprege države i crkve, i bilo kakvog oblika verske i nacionalne indoktrinacije. Prihvatamo i branimo pravo svakog pojedinca na političko, seksualno i versko opredeljenje. Borimo se za sve kojima su prava ugrožena. CiK se poziva na istorijsko mesto Kragujevca kao koevke radničkog pokreta u Srbiji i na Balkanu 19. i 20. veka. CiK se bori protiv istorijskog revizionizma i pokušaja izmene kolektivnog sećanja na događaje iz Drugog svetskog rata i karakter antifašističke narodnooslobodilačke borbe. CiK se bori protiv granica, imperijalističkih ratova i siromaštva u svetu. Za društvo slobodnih i ravnopravnih ljudi. Za društvo bez eksploatacije. Za svima dostupno i besplatno školstvo i zdravstvo. Za slobodnu ljubav. „Komunisti sa prezirom odbijaju prikrivanje svojih pogleda i namera. Oni izjavljuju otvoreno da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom, u njoj proleteru nemaju šta da izgube osim svojih okova, a dobiće čitav svet!“

